

DE SCHILDER

(The Decorator)

Komedie in twee bedrijven

door

DONALD CHURCHILL

vertaling

Paul Hof

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **DE SCHILDER - THE DECORATOR** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **DONALD CHURCHILL** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

**Copyright: © 1998 by Donald Churchill
Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv**

**Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl**

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363
1800 AJ Alkmaar
Telefoon 072 - 5112135
Website: www.ibva.nl
Email: info@ibva.nl
ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **3** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Marije Heesbeen

Wouter Bervoets

Sjaan van Erkelen

PLAATS:

De woonkamer van een vooroorlogs herenhuis

TIJD:

Een dag in augustus van dit jaar

EERSTE BEDRIJF

De woonkamer van een sjiek, vooroorlogs herenhuis in Amsterdam. Zie ook de plattegrond op pagina 87. We zien, linksachter op het toneel, de voordeur. Naast deze voordeur hangt een sluitkettinkje. Meer naar voren aan de linkerkant bevindt zich de deur naar de slaapkamer. Aan de rechterkant van het toneel is de studeerkamer. Deze wordt kennelijk opgeknapt, want we zien meubilair bedekt met stofhoezen, blikken verf en kwasten op schraagplanken tussen twee werktrappen. Achterin deze ruimte – die is ‘opengewerkt’, zie plattegrond – bevindt zich een deur naar een aparte toiletruimte, alsook een kastdeur. Tegen de achterwand in de woonkamer bevinden zich rechts en links van het midden respectievelijk de deur naar de badkamer en de deur naar de keuken. Upstage midden staan een zitbank en twee bijpassende fauteuils, met kussens die op ‘singels’ van rubber rusten. Ook staat er hier een antieke rotan leunstoel. Achter deze meubels staat midden op het toneel een met een kleed afgedekte concertvleugel – het kleed onttrekt de onderkant goeddeels aan het zicht. Op het kleed staan een schaal en een paar ingelijste foto’s. Tegen de linkerwand staat upstage een schrijftafel met een telefoontoestel, paperassen, pennen en een schrijfblok. Tegen de wand naast de voordeur staat een tafeltje met een vaas. Midden tegen de achterwand staat een buffetkast met flessen cognac, champagne en sherry, drinkglazen, en een borstbeeld van bijvoorbeeld een negentiende eeuwse componist.

Als het doek opgaat komt MARIJA uit de slaapkamer, gekleed in ochtendjas. Ze werpt een blik op een lege champagnefles en twee glazen en loopt de badkamer in.

Dan gaat de voordeur open en komt WOUTER binnen. Hij heeft een vormeloze spijkerbroek en een oud jasje aan. Hij is 53 jaar en ziet er afgeleefd uit. Hij draagt een oude plastic boodschappentas. Hij kijkt rond. Het is duidelijk dat hij het huis voor het eerst ziet. Dan loopt hij de woonkamer in en probeert een paar deuren. Opent de deur naar de studeerkamer. Gaat binnen en neemt de ruimte goed in zich op.

Wouter: Hier zal ik het wel kunnen vinden. (trekt zijn jasje uit, haalt werkkleren uit zijn tas en trekt deze aan. Pakt de elektrische waterkoker die ergens staat en loopt ermee naar de badkamer. Als hij daar binnenstapt, slaakt Marije een luide kreet. Wouter komt bliksemsnel de badkamer weer uit en doet de deur achter zich dicht. Tijdens de korte dialoog die volgt zit Wouter eerst even verbaasd voor zich uit te kijken en loopt dan naar de voordeur om het huisnummer te

controleren. Hij gaat weer naar binnen en staat besluiteloos)

Marije: Wie ben jij en wat doe je hier?

Wouter: Sorry, dame, maar ik verwachtte hier niemand. *(zijn accent en manier van doen is die van de goedgehumeurde arbeider)*

Marije: *(komt uit de badkamer in een badjas)* Nee, ik ook niet!

Wouter: Ik ben van Ter Schoon. *(hij pakt de waterkoker)* Ik had begrepen dat het hier leeg zou zijn tot maandag en dat ik drie dagen de tijd had om die werkkamer af te maken.

Marije: Jullie hebben *tien* dagen gehad om die studeerkamer af te maken!

Wouter: Ik niet, mevrouw. Robbie zat op deze klus. Maar die is door zijn rug gegaan.

Marije: Toen ik deze afspraak maakte met meneer Ter Schoon, vóór ik op vakantie ging naar Corsica, had hij mij nog zo verzekerd dat de werkkamer van mijn man zou zijn opgeknapt als ik terugkwam. Gisteravond kom ik thuis en moet je *dit* nou es zien!

Wouter: Ja ... tja ... Robbie, hè? Weer zijn rug. Hij heeft een hernia in zijn rug ... en dat trekt dan helemaal door naar je benen, hè, snapt u? Tja, dat kun je dus hebben met Robbie.

Marije: Maar waarom heeft meneer Ter Schoon dan geen ander op deze opdracht gezet?

Wouter: Dat heeft ie toch gedaan: mij.

Marije: Ja, maar vóór vandaag! Vóór vandaag! Ik verwacht dat mijn man vanavond thuiskomt en dan zal hij vast en zeker aan het werk willen en dat kan dan niet! Hebt u het al gezien?!

Wouter: Ik heb net een vluchtige blik geworpen, mevrouw ... een vluchtige blik ... en zonder dat ik Robbie nou wil afvallen, ik neem aan dat hij dat nare getrek in zijn benen gekregen moet hebben, terwijl ie in die kamer was ... ja, da's wel pech voor u, hè?

Marije: En ik accepteer het niet!

Wouter: O nee?

Marije: Nee, ik *pik* het niet! Meneer Ter Schoon heeft het met de hand op zijn hart beloofd ... hij heeft tien dagen de tijd gehad om die studeerkamer af te maken en ik heb duidelijk gezegd dat ik op 11 augustus weer terug zou zijn.

Wouter: Ja, goed. Ja, u moet het maar met hem uitpraten. *(Marije kiest al een nummer)* 677.5429.

Marije: Jaja, ik weet het nummer ... Zo! Daar heb ik u dan, meneer Ter Schoon! U spreekt met mevrouw Heesbeen ... Ja ... Zeg eens, één van uw mensen komt hier zojuist binnenzetten. En ik had verwacht dat de studeerkamer van mijn man klaar zou zijn en het huis leeg en schoon. Maar het werk is maar half af en terwijl ik in bad zit loopt

notabene één van uw werklui gewoon bij me binnen! ... Nee, ik heb niet gezegd dat ik tot de veertiende weg zou zijn, meneer Ter Schoon ... ik heb gezegd tot de elfde! ... Gisteren ... Ja, en ik hoor dat één van uw werkmensen ziek is geworden ... Ja, dat heb ik ook gehoord van die rug, ja ... Meneer ter Schoon, ik vind dit heel vervelend, meneer Ter Schoon ... en eerlijk gezegd ben ik ook erg verbaasd. Ik had namelijk de meest fantastische aanbevelingen te horen gekregen over uw bedrijf. Goedendag! (*hangt op*) Hij had toch op zijn minst even kunnen bellen om te laten weten dat hij iemand langs stuurde? Een béétje beleefdheid, is dat nu zoveel gevraagd?

Wouter: Ik denk zo dat ie u niet gebeld heeft omdat ie dacht dat er niemand was! Maarre, wilt u nou dat ik ga of niet?

Marije: Hoezo ga?

Wouter: Ga of niet. Weggaan.

Marije: Weggaan?! Nee! Niet weggaan! Ben je nou helemaal! Niet nu je hier bent!

Wouter: Ja, maar als u me hier niet wilt ...

Marije: Nee! Nee, zeg!

Wouter: Ik kan ook weggaan en later terugkomen.

Marije: Nee! Nee! Nee! Nu je hier eenmaal bent ... wil ik dat je blijft en aan de slag gaat.

Wouter: Ja, maar als het u nou niet gelegen komt ...

Marije: Wel! Wel! Ik ben *heel* blij dat je hier bent.

Wouter: Ik ook, mevrouw. Het gaf mij een heel plezierige esthetische gewaarwording, die korte blik op uw lichaam. Terwijl u daar omhoog schoot uit het bad, met het water zo ... aan alle kanten van u af druipend. Het deed mij denken aan dat schilderij van Millais van die Griekse godin die uit de rivier komt. *Diana neemt een bad*, heet het als ik me niet vergis. Kent u dat, mevrouw? Of houdt u misschien meer van onze Hollandse meesters?

Marije: Ik eh ... ik ken het ... geloof ik niet. Gaat u nu beginnen?

Wouter: Doe ik, ja.

Marije: Mooi. Ja, luister u eens, ik heb een appeltje te schillen met uw *baas*, hoor ... ik heb geen ruzie met *u*! U krijgt gewoon uw opdracht ... maar dat hij u vertelt om hierheen te gaan en binnen te stappen zonder aankondiging!!!

Wouter: Ja, maar dat moet u maar met hem uitpraten. Ik ben alleen maar de schilder. Gisteravond belt Ter Schoon me op en zegt dat ie een klus voor me heeft. Voor drie dagen. Dus hier ben ik! Dat is het verhaal, mevrouw.

Marije: (*zucht*) Goed. Nou ja, ik geloof dat je in deze tijden allang blij mag zijn als je *überhaupt* iemand krijgt voor een klus.

Wouter: Ja. Tja, Robbie z'n rug, hè? ... dat is een probleem, hoor ... die laat hem af en toe helemaal in de steek ...

Marije: *(droog)* Ja, dat zal wel. Maar ik zit hier intussen met de hele boel in de grondverf, en al dat meubilair op een grote hoop midden in die kamer.

Wouter: Ja, maar dat komt dus door z'n rug, mevrouwtje. Opeens krijgt ie 'r van die rare, nare prikkels in en dan worden zijn benen helemaal spastisch. Net of ze onder stroom staan. Kijk, zo ... eerst loopt hij nog gewoon en dan opeens ... zo ... ongeveer ... *(doet het voor)*

Marije: *(wil zich hier niet verder mee bezighouden)* Jaja, maar hoe het ook zij: jij bent hier om verder te gaan met het werk ... dus ...

Wouter: En als ie dan maar een week op een plank blijft liggen, is ie daarna weer kaarsrecht!

Marije: Mooi! Heel fijn. Zeg eens, neem me niet kwalijk, maar de werkkamer is hier ... *(ze loopt de studeerkamer in. Wouter volgt haar en kijkt nog eens naar het afgedekte meubilair)*

Marije: Je kunt zo vooruit, neem ik aan?

Wouter: O, jawel, hoor. Ik kom er wel uit, hoor, mevrouwtje.

Marije: Mooi. Fijn. Meneer Ter Schoon heeft je toch verteld hoe ik het wil, ja?

Wouter: Twee lagen mango glans en het houtwerk marineblauw, glans.

Marije: Mooi! Nou, hier is een jassenkast en een wc ... *(ze doet de deur open)* je hebt dus alles bij de hand en voor het grijpen. Je hoeft nergens voor door het huis heen. *Daar* kun je ook de ketel vullen.

Wouter: Ja. Nou, dat is dan allemaal pico bello in orde.

Marije: *(lacht nog steeds minzaam)* Mooi. Fijn. Dan kun je nu aan de gang! *(loopt weg en gaat naar haar slaapkamer)*

Wouter: Mooi. *(Wouter haalt een cassettespeler tevoorschijn, en een paar cassettes. Hij kiest er één uit en zet hem op. Het hoornconcert van Mozart. Hij tilt de stofhoezen op en inspecteert het meubilair eronder. Hij leest even in een paar kranten die op het afgedekte bureau liggen. Als hij een andere hoes optilt vindt hij een telefoontoestel. Hij gaat naar buiten en klopt zachtjes op de open deur van de woonkamer. Stilte. Hij klopt nogmaals. Stilte)*

Wouter: Ik verwacht een zakenbelletje, mevrouw. Is het goed als ik het nummer van hier opgeef? *(stilte. Hij gaat terug naar de studeerkamer en kiest een nummer)* Hé, hallo Stef. Met Wouter ... Zeg, ik zit tot zaterdag op nummer ... eh ... 493.5567 ... Klopt ... Ik zie je. *(zet de muziek weer aan. Hangt op, bedekt het telefoontoestel en begint dan een blik verf open te maken. De deurbel klinkt. Pauze. Wouter loopt naar de deuropening. Hij kijkt naar de voordeur en loopt vervolgens snel de woonkamer in)*

Wouter: D'r is iemand aan de deur, mevrouw! *(opnieuw de deurbel. Wouter trekt zijn schoenen uit en loopt de woonkamer binnen. Hij klopt zachtjes op de slaapkamerdeur. Marije komt naar buiten terwijl ze haar kamerjas dichtknoopt om haar middel)* Er is iemand aan de deur, mevrouw.

Marije: *(geërgerd)* Jaja. Ik heb die bel heus wel gehoord, hoor! Ik ga alleen niet meteen opendoen als ik mij nog aan het omkleden ben. Zeg, als er nu weer wordt aangebeld, wil je daar dan voortaan geen acht op slaan?

Wouter: Doen we, mevrouw.

Marije: En als jij nu gewoon doorgaat met het werk waarvoor je gekomen bent ... *(ze glimlacht minzaam)* Als je zo vriendelijk zou willen zijn!

Wouter: Juist ... sorry dat ik u heb gestoord. *(opnieuw de deurbel. Pauze)*

Marije: En zet *alsjeblieft* dat lawaai wat zachter. *(hij gaat weg. Marije werpt hem een boze blik achterna. Ze schikt haar kapsel een beetje, gaat de hal in en doet de voordeur open. SJAAN staat buiten en glimlacht haar toe. Vanuit de hal kan Sjaan wel de werkkamer in kijken, maar ze ziet Wouter niet. Marije glimlacht terug met oppervlakkige beleefdheid)*

Sjaan: Mevrouw Heesbeen?

Marije: Ja?

Sjaan: O ja! Natuurlijk bent u dat! Sorry dat ik u zo aanstaar. U zag er gisteravond namelijk veel *jonger* uit in dat restaurant toen u handje in handje zat met mijn man!

Marije: *(een stilte)* Neem me niet kwalijk?!

Sjaan: *(plotse kreet)* Godverdomme. *(pauze)* Mag ik even binnenkomen? Gore slet! *(Wouter heeft een blik verf opengemaakt en staat juist op het punt te gaan roeren als hij deze woorden opvangt)*

Marije: Kennen wij elkaar? *(Marije glimlacht naar Sjaan, die blijft glimlachen. Vanaf dit punt vindt de dialoog plaats alsof beide vrouwen in een soort wedstrijd verwickeld zijn, wie de meest charmante is van de twee, en waarbij degene die het eerst boos wordt, de strijd verliest)*

Sjaan: Nee, maar je wil ook vast niet dat alle burens horen over jouw vreemdgaan met mijn man. Ik wou net heus niet grof zijn, mevrouw Heesbeen, maar gisteravond dacht ik serieus dat je zo ongeveer van mijn leeftijd was! Daarom was ik daarnet zo verbaasd. Maar, ik stond natuurlijk buiten op de stoep, en de ruiten van dat restaurant waren beslagen, natuurlijk ... dus daarom denk ik dat ik de indruk kreeg dat je dichterbij de 30 zat dan bij de 50 ... sorry, helemaal *mijn* fout. Is Kees er nog, mevrouw Heesbeen? *(Wouter schuift zijn blik verf wat dichterbij de deur)*

Marije: *(probeert het met kortaf overdonderen)* Het spijt me erg voor u,

maar ik heb de indruk dat u mij door elkaar haalt met iemand anders

...

Sjaan: O?! Nee, hoor! ... *jij* bent echt die vrouw die ik met mijn man zag. Al zie je er vanochtend dan wel heel veel rijper uit, maar je bent heus, echt dezelfde die ik gisteravond zag bij *La Pampa*.

Marije: La Pam– wát?

Sjaan: De Argentijn op de Ouwezijds. Jij bent ook een geluksvogel. Ik heb Kees al zo vaak gevraagd om daar eens samen te gaan eten! Maar ja, zo gaat dat in het huwelijk! Oh nee, hoor: jij bent *echt* diezelfde dame ... maar, hoe zeggen ze dat ook weer? “Kaarslicht is voordelig” of zoiets ... Nou ja, goed, zeg, maar *jij* verbaast me dus al, maar van *Kees* vind ik het helemaal verbazingwekkend, omdat ...

Marije: Kees wie?

Sjaan: (*negeert haar*) ... omdat hij meestal niet valt op oudere vrouwen

...

Marije: Is het heus? (*Wouter gaat zachtjes wat dichterbij de deur, om beter te kunnen luisteren*)

Sjaan: (*roept*) Kees!

Marije: Er is hier geen Kees.

Sjaan: Toen hij me daarstraks belde en zei dat ie in Brussel was ... toen nam ik aan dat ie nog hier bij jou in Amsterdam zat. (*pauze*) Hij is zeker al vroeg weggegaan? Ik vraag me af waar ie dan uithangt? Hij kan niet naar kantoor zijn, want ze denken daar dat ie niet eerder terug is van zijn reis vóór zondag. Komt ie hier misschien straks weer terug?

Marije: (*ongeduldig en op dwingende toon*) Het spijt me heel erg maar ik heb geen flauw idee waar u het over hebt.

Sjaan: Onderbreek me niet met dat soort geklets, mevrouw Heesbeen. (*Wouter pakt zijn lunchtrommel uit zijn tas. Hij gaat ermee in een afgedekte stoel zitten en begint aan een boterham*)

Marije: (*opnieuw ongeduldig en dwingend*) Het spijt me voor u, maar ik heb werkelijk geen idee waar u het over hebt ...

Sjaan: Alsjeblieft, zeg, maak dat de kat wijs. Nou ja, hoe het ook zij ... (*babbelt vrolijk verder*) Je kunt je wel voorstellen hoe verbaasd ik was gisteravond. Zit ik rustig thuis, en belt mijn vriendin Laurien op. “Zeg, waar is Kees?” zegt ze. “Die zit voor zaken in Brussel,” zeg ik. “Ja? Weet je het *heel* zeker?” zegt zij. “Ja,” zeg ik, “hij belt me net tien minuutjes terug vanuit de Holiday Inn.” “Nou,” zegt Laurien, “*ik* heb hem anders daarnet nog gezien met een vrouw in een Argentijns restaurant op de Ouwezijds. Ik weet ook wel dat je tegenwoordig zo in Brussel zit vanaf Schiphol heen en weer,” zegt zij, “maar zo snel toch zeker niet?” “Heb je hem zelf gezien, dan?” vraag ik dus. “Ja!” zegt zij, “toen ik daar met de 24 langskwam. De tram stopt en toen zat ik toch

verdorie voor een duppie op de eerste rang. Daar zat ie hoor, Kees, aan een tafeltje bij het raam zat meneer het een of andere overdreven opgedirkt wijf te strelen.” “Dat *bestaat* niet,” zeg ik. “Ja, dat dacht ik dus ook,” zegt Laurien, “dus ik uit die tram gestapt ... om het zeker te weten! En ik meteen naar dat raam, natuurlijk,” zegt ze, “nou, en het was heus echt Kees, hoor!” Nou, dus meteen nadat ze mij dit heeft verteld spring ik in de auto en ik kom nog net op tijd op de Ouwezijds om te zien hoe jullie je geflambeerde toetjes zaten te smikkelen. (*Wouter heeft al die tijd zitten eten en heeft op dit alles gereageerd met groeiende belangstelling*)

Marije: Ik –

Sjaan: Toen nam jij nog een *crème de menthe* ... en hij een glaasje cognac, en toen zag ik hoe jullie beidjes naar buiten kwamen en samen in jouw auto stapten en wegreden. Ik stond natuurlijk als aan de grond genageld! Dat kun je je indenken! Maar gelukkig had ik wel de tegenwoordigheid van geest om je kenteken even te noteren. (*Wouter is onder de indruk*) Dus ik meteen naar het politiebureau en ik zeg tegen die aardige diender dat ik daarnet een dame haar oorbel zag verliezen, maar dat ze, toen ik hem voor haar opraapte, *net* was weggereden. Ik geef hem dus het kenteken op en toen moest ik een tijdje wachten. Komt die agent terug en zegt dat ze de eigenaar wel op de hoogte zullen stellen, omdat ze de informatie uit de politiecomputer niet mogen vrijgeven. (*Wouter doet de nee-zeggende agent na*) Maar ... het lukte me wel om over zijn schouder mee te kijken terwijl hij jouw naam en adres opschreef ... en hier *ben* ik dan! Ik kom even aanwaaien voor een babbeltje!

Marije: Ik weet absoluut niet wie je bent of waar je het over hebt. (*pauze. Wouter kan niet zien wat er gebeurt en houdt daarom zijn oor dicht bij de deur. Sjaan haalt een rubberen hamer uit haar tas en slaat een vaas ermee aan diggelen. Wouter veert overeind van schrik, grijpt naar zijn hart en schopt een dichte bus verf omver. Een relatief lange stilte*)

Sjaan: (*glimlacht vriendelijk naar Marije*) Alsjeblieft, mevrouw Heesbeen, geen flauwekul, hè? Het spijt me heel erg van je vaas, maar ik had je *twee* keer gewaarschuwd! Toch?! Nee hoor, ik heb het echt *twee* keer tegen je gezegd! Dit is de hamer die we altijd meenemen als we gaan kamperen. Voor de tentharingen. Ik heb hem even van zolder gehaald vanmorgen nadat Kees had gebeld, toen ie verdomme nog steeds net deed alsof ie verdomme in Brussel zat! Ik was eigenlijk van plan om zijn hersens ermee in te slaan, maar dat doe ik dan nou wel bij jou als jij alsmaar tegen me blijft doen alsof ik gek ben. (*pauze. Marije houdt de hamer in de gaten*)

Sjaan: (*babbelt weer verder*) Zeg, maarre, als de politie nou met jou contact opneemt over die oorbel, wil je dan zo vriendelijk zijn om tegen ze te zeggen dat ie van *jou* is, en als je hem gaat ophalen, dat je hem dan even naar mij terugstuurt? Het zijn mijn lievelingsoorbellen namelijk, snap je? Dan geef ik je nu even mijn adres ... dan weet je waar je ze naartoe moet sturen. (*ze zet haar tas neer en begint erin te rommelen*)

Marije: Het spijt me erg, en het kan me niet schelen of je me slaat met die tenthamer, maar ik heb heus werkelijk *geen* idee waar je het over hebt –

Sjaan: Wou jij zeggen dat die politieman tegen mij heeft staan liegen! Jij bent dus zeker niet mevrouw Marije Heesbeen, Jan Luyckenstraat 83, 1 hoog? En je rijdt niet in een blauwe Citroen Xantia met het kenteken RT-67-JY? Die hier voor de deur staat? (*pauze*) Ach, laat maar, hier heb je mijn adres, mevrouw Heesbeen ... (*ze schrijft het op*) ... voor de oorbel. (*legt het adres in een schaal op de tafel*) En aangetekend versturen graag.

Marije: Het spijt me erg ... maar ik heb geen idee wie u bent! Uw man is niet hier! Wie hij ook zijn mag. Het spijt me vreselijk, maar ik kan u echt niet helpen, ben ik bang!

Sjaan: Het doet er ook niet echt toe. Als hij hier was geweest, dan had ik hem met alle soorten van plezier zijn gouden kronen achter in zijn strot gemept ... zo effe tussendoor ... maar ik kwam hier eigenlijk meer voor *jouw* echtgenoot. Arnold heet ie, zag ik in het telefoonboek. Waar kan ik onze lieve Arnie vinden?

Marije: Niet hier.

Sjaan: Ja, dat *dacht* ik al, stomme trut, ik denk *heus* niet dat ie gewoon thuis is, terwijl jij met mijn man in de koffer ligt. Wanneer is ie terug?

Marije: Ik weet het niet zeker. Hij is op zakenreis in het buitenland.

Sjaan: Maakt niet uit. Ik kom wel terug. Ik hoef hem maar heel kort even te spreken ... ik hoef hem alleen maar te vertellen met wat voor vuile slet ie getrouwd is ... (*pauze. Wouter buigt naar voren om beter te kunnen horen*) Hij is vast *net* zo lang weg als Kees?

Marije: Ik heb geen idee.

Sjaan: Dus als Kees mij gebeld heeft dat ie vanavond thuiskomt ... dan durf ik er wat onder te *verwedden* dat jouw man vanavond omstreeks dezelfde tijd thuiskomt! (*geen antwoord*) Nee, maak je maar geen zorgen ... ik kom wel terug, hoor.

Marije: O.

Sjaan: Trouwens ... gewoon uit belangstelling ... heeft Kees jou nou op dezelfde manier opgepikt als zijn andere scharrels?

Marije: Welke andere ... scharrels?

Sjaan: (*lacht*) Je dacht toch niet dat jij de eerste was? Asjeblijft zeg, nee ... hij heeft er *dozijnen* gehad sinds we getrouwd zijn. Meestal papt hij met ze aan terwijl ik weg ben naar een antiekveiling of zo, wanneer hij intussen op de winkel let. En ik kan het hem nog niet eens zo verschrikkelijk kwalijk nemen – het varken – hij ziet er ook zo verdomde aantrekkelijk uit. Maar die laatste was wel erg dom, trouwens. Het kostte me een eeuwigheid om van dat mens af te komen. Maar het is gelukt. Uiteindelijk kreeg ik 'r dus te pakken in een kroeg en toen heb ik een glas whisky tegen d'r kop gesmeten. Ze moest op zeven plaatsen gehecht worden.

Marije: Het spijt me, maar ik heb geen flauw idee waar u het over hebt, mevrouw van Erkelen!

Sjaan: Nee, natuurlijk niet. Daarom noem je mij mevrouw van Erkelen! Ik heb mijn naam *niet* genoemd, maar ik wist dat je die 'r vroeg of laat wel uit zou flappen! Als ik je maar een beetje op weg hielp! (*ze straalt naar Marije als een prettige, geruststellende maatschappelijk werkster*) Zal ik jou es wat zeggen? Ik kom straks om vijf uur weer even langs. Misschien weet je dan intussen meer over wanneer je man thuiskomt. Maar het hindert niks, hoor, als je dan nog steeds niks weet! ... Dan kom ik morgen weer ... En als ik hem dan niet tref, kom ik later weer langs. En als ik dan *nog* geen geluk heb ... dan blijf ik gewoon terugkomen tot ik *wel* geluk heb!

Marije: O, juist.

Sjaan: Zo, en dan moest je nu maar gauw weer terug in je bedje. Het spijt me zeer voor je dat ik je heb wakker gemaakt. Die slechte vent van mij heeft je natuurlijk de hele nacht uit je slaap gehouden. Geen wonder dus dat je er vanmorgen zo vreselijk versleten uitziet. Ik heb 'r *alle* begrip voor dat je moest uitslapen! Sorry, sorry, sorry, dat ik je heb gestoord.

Marije: (*haar façade van beminnelijkheid begeeft het nu bijna, maar ze herstelt zich*) U hebt me helemaal niet gestoord, hoor!

Sjaan: (*met haar liefste kiekeboeglimlach*) Maar dat ga ik *wel* doen, hoor, Marijtje, dat beloof ik je van ganser harte! (*stopt de hamer terug in haar tas*) Nou, tot vanmiddag dan! Ajuus! (*wuift met een vinger ten afscheid. Marije doet de voordeur met een knal dicht. We horen Sjaan giechelen terwijl ze wegloopt. Marije leunt zwaar tegen de voordeur met gesloten ogen, terwijl ze zichzelf bijeen probeert te rapen. Wouter legt zijn boterhammetje weg en begint weer verf te roeren. Na enkele ogenblikken loopt Marije verder de woonkamer in. Ze staart voor zich uit. Dan realiseert ze zich iets. Ze gaat naar de werkkamer*)

Marije: (*dwingend, maar met trillende stem*) Zou je deze deur alstublieft *dicht* willen houden? Ik heb liever niet dat het *overal* naar verf gaat

stinken.

Wouter: Sorry, mevrouw. *(zij gaat weg en sluit de werkkamerdeur achter zich)*

Marije: *(in de woonkamer gekomen, staart ze weer met een asgrauw gezicht naar de voordeur)* Oh God ... alstublieft ... laat mij doodgaan! *(Wouter loopt zachtjes naar de deur van de werkkamer en legt zijn oor ertegenaan. Stilte. Marije loopt zwakjes naar de bank en gaat voor zich uit zitten staren. Wouter tuurt door het sleutelgat)* Oh Arnie! Je gaat me wurgen! Je maakt me af! *(staat op en kiest een telefoonnummer. Wouter haast zich naar het afgedekte bureau om mee te luisteren op het toestel daar)* Hallo Charlotte, met Marije ... Zeg, vriendelijk bedankt voor je suggestie om naar *La Pampa* te gaan ... *(Wouter knikt en grijnst kwaadaardig, vol verwachting)* ... want de vrouw van Kees heeft ons daar zien zitten eten ... Ja, ze was hier daarnet en heeft mijn mooiste vaas met een tenthamer aan diggelen gemept ... het was er één van een paar ... en vanavond gaat ze het aan Arnie vertellen. Mijn hele leven ligt aan puin omdat ik gisteravond naar *La Pampa* ben geweest! ... Ja, en als je nou weer eens een nieuwe leuke tent weet, wil je dan voortaan je kop daarover houden! *(ze legt op. Wouter legt ook op. Ze wrijft met haar hand over haar voorhoofd en zakt dan vermoeid op de bank. Wouter begint weer in de verf te roeren. Hij doet heel zachtjes de deur open en we zien hem de resten van de vaas bestuderen. Hij sluit de deur weer zachtjes, en klopt er vervolgens op. Marije schiet overeind)*

Marije: O God! *(ze legt een hand op de borst)*

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto